

עין משפט גור מצוה

פס א ב מיי פיי מהל' שפיות הלכה ד עיין בהשגות ובזמ"מ סמך עשין פט טושי"ע ח"מ י"י עו סעיף ג:

הגהות הגר"א

[א] תוס' ד"ה אם כו' ט"ו מניס קרי שבח יותר על הוצאה תלמי' וכן מתקן רש"י:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

[א] רש"י ד"ה הרי זה קודש וכו' ומתאים וכן כו'. עיין רש"י ומוס' בחולין דף קט ע"ב ד"ה לא במאה ובשבת דף קמב ע"א תמוס' ד"ה שפלה ודוק היטב:

מוסף רש"י

אומר לו: לבעל הכרם, גדרו. אמה שלא יאסרו נפתך את מצולת המכה משום כלאים, לפי שמך בעל השדה את וישיב סמוך לגדר כמתן (כ"ב טו). היה גדר ביניהם זה סמוך לגדר ממך, את אילנותיו וזה סמוך לגדר את וישיב ממך, ואשאיך שם גדר תן לא יעט אדם אילן סמוך לשדה חצירו אלא"כ הכריח ממנו ד' אמות כדי עבודת הכרם ודבתי כיו כלאים (ב"ב ב:). קידוש. התנועה אם הוסף מאתים, ללא דקה נקט פן תוקע (שם) והייב באהריותו. דגם לאסור מותרות. על חצרו (בבבבות כח). והקדיחו יורה. נתקלקל האצט מעמנו (לעיל כט). ר' מאיר אומר גו' וכן דמי דמי צמרו. כדמסקרף ואש"כ דמהשתא שוי טפי ללתיכס נמר ארום (לעיל כח). דמיים שגמר לן נמכר שוק, דקניה בגלו לשלם כשתא אבויול' (ב"ב טו). דמי נמר לן כמו שגמר לן, דקניה שניתי ומתחייב משום (שם ק"ה) גו'ן לא כצט זה דמי נמר לן כבתחלה אם יראה, דקפריה ליה לרי"מ מהשנה מדעת בעלו נקרא גו'ן וטוטל עמתי לעמנו, אש"כ שהוא מעלה עכשיו דמיים (ע"ז ז). ר' יהודה אומר, אי"כ נמצא זה משתכר בשניתי, אלא ידו על התחנות (שם) אם כן תחייבו נמצא מן השוק, אלא מחזיר לו את האמר כמות שהוא כצט ידו על התחנות (ב"ב ק"ה). אם השבחה שהשכיח האמר, יתר על הוציאיה. שהוליא הצבע, גו'תן לו. צעל האמר, את הוציאיה. סמניס ועלם ושכר פעולה כשכיר יוס ולא שכר שלם כמו שהשנה עמו (ע"ז ז, ב"ב ק"ה) ולא מה שראוי כגבולות, יהי טפי (ב"ב שם).

ק: הגוול עצים פרק תשיעי בבא קמא

אומר לו גדרו. פי' לבעל הכרם דהוא המזיק ד' אמות שאמרו להרחיק הוא בשביל עבודת הכרם כדמתן בלא יחפור (כ"ב דף כו. וס) לא יעט אדם אילן סמוך לשדה חצירו אלא"כ הרחיק ממנו ד' אמות אחד גפנים ואחד כל אילן ומפרש בגמ' ד' אמות שאמרו כנגד עבודת הכרם ואפילו ר' יוסי דאמר התם על הניזק להרחיק את עצמו הא א"ר אשי התם מודה ר"י בגיירי דיליה והכא גיירי דבעל כרם הס דחשדינן ליה שלא יציא מחרישתו בשדה חצירו לפיכך צריך לעשות כותל או להרחיק ארבע אמות והא דנקט אומרין לו גדר ולא נקט חייב לגדר נראה לר"י לפי שצריך להתרות בו ואם לא התרו בו לגדור אילן חייב בחארתיותו ולהכי נקט נמי תרי זימני נפרצה אומר לו גדרו דאף פעם שמת דנפרצה צריך להתרות בו ואם לא התרו בו לגדור אילן חייב בחארתיותו שאין סבור להיות חייב לגדור כל שעה שנפרצה ונפרצה פעם

שלישית מספקא לר"י אם צריך להתרות בו בכל פעם או שמא כגי בתרי זימני ור"מ מפרש דלהכי נקט תרי זימני לאשמועינן שאם יש חוספת מאתים בין מה שהוסף כשנפרצה ראשונה ובין מה שהוסף כשנפרצה שניה דאין מנטרפין לאסור דקמא קמא בטלה דוקא כשיש הפסק ביניהם אבל בעלמא כלאים נאסרין במאתים ואלא אמרינן כל פורתא כשהוא גדל מתבטל והא דאמר צפ' בתרא דע"ז (דף עג. וסס) המערה יין נסך מחצית לצור אפילו כל היום כולו קמא קמא בטל מפרש ר"מ בדפסיק פסוקי אבל אם מערה בלא הפסק אסור מידי דהוא אכלאים הנאסרין בתוספת מאתים לפי שגדל בלא הפסק והא דאמר בצמה אשה (שבת דף סה: וסס) שמואל עבד לצמיה מקוואות ציומי ינסן כו' שמא ירבו הנוטפים על הוחלים היינו שמא ירבה בלא הפסק וכן בפרק הנודר מן הירק (מדרס דף טו:) גבי צלל שעקרו בשזיעית ונטעו בשמינית ורבו גידוליו על עיקרו מותר ולא אמרינן קמא קמא בטיל לפי שגדל בלא הפסק ורבי יוחנן גופיה דקאמר בפרק בתרא דע"ז (דף עג. וסס) ראשון ראשון בטל אית ליה התם בנדריים גידוליה היתר מעלין את האיסור ור"י בן רבינו מאיר פירש בתוספתא בנדריים דבלל וכלאים וגבי נוטפין דווסתן בכך ליגדל מעט מעט לא בטיל קמא קמא כמו ציין נסך דהתם לא שייך למימר הכי אבל קשה דאמר צפ' הערל (בימות דף פג: וסס) נתן סאה ונטל סאה עד רובו וברובו מיהא מיפסקל ולא אמר קמא קמא בטיל וי"ל דהתם בני פירות איירי דהחמירו טפי וא"כ אי בני פירות איירי היכי מדמה לה לתרומה דרבינן דמי פירות דפסולין דאורייתא כדממעט בפרק כיסוי הדם (חולין דף פד. וסס) מדכתיב מיס יתירא והיאך יהיו כשרים במחנה על מחנה דאורייתא וי"ל דזוחק דאש"ג דמיפסלי מדאורייתא מחנה על מחנה כשרים להטביל בהם מחטין וזינוריות דאין לריכיין ארבעים סאה מדאורייתא אלא מדרבינן ומיהו אכתי קשה מהא דמסיק רב דמי בפרק שלישי בבבבות (דף עג. כג. וסס) גבי הלוקח יזיר מעם הארץ משיקו במים והוא טהור אי רובא מיא יניחו סלקא להו השקה ואי רובא זיר יניחו לא צעי השקה דמיים בטלים צביר ומסיק לא שנו אלא לטביל בו פיתו אבל לקדירה לא דמנא מין את מינו וייעור אלמא התם אש"ג שהיו כבר מצוטלות חחרות וייעור בתוך הקדירה וכל שכן דלא אמרינן קמא קמא בטיל וי"ל דהתם חומרא הוא שהחמירו גבי טומאה דאש"ג דפסיק פסוקי לא בטלה ואש"ג בדמכה בדרים אסור חמור מטומאה כדאמרינן בפרק כיסוי הדם (שם) וסס) אס אמרו ספק טומאה לטור יאמרו ספק אסור להחיר התם החמירו חכמים בטומאה יותר ואין ראייה משמעתא בתרייתא דנדה (דף עא: וסס) דמחלק גבי דם מצוסה בין פסק ללא פסק דשאני דם מצוסה דרבינן ויש להקל בו יותר ומהא דאמר צפ' כיסוי הדם (חולין דף פז. וסס) וצפרק התערובת (ובמס דף עז: וסס) גבי הא דמתן דם שנתערב במים אם יש (א) מראית דם בו כשר וקאמר בגמ' לא שנו אלא כשנפלו מיס לתוך דם אבל דם שנתערב במים ראשון ראשון בטל התם בלא שינויא שפיר' אחי שפיר דהתם גבי דם היינו טעמא דכיון שנדחה שוב אין נראה שכן הוא הדין בכל דבר הקרוב ואפילו למ"ד אין דיחוי צבעלי חיים בשחוטין יש דיחוי וכן מוכח בפרק כיסוי הדם (חולין דף פז: וסס) דטעמא משום דיחוי הוא דמסיק צמר הכי ולענין כיסוי אין בו דיחוי דאין דיחוי אלא מצות מכלל דלענין דם הוי טעמא משום דיחוי ואין להקשות מהא דאמר בפרק נוטל (שבת דף קמב.) סאה תרומה שפלה למאה של חולין ולא הספיק להעלותה עד שפלה אחרת לא תעלה ולא אמרינן ראשון ראשון בטל אש"ג דנפל ע"י הפסק דהתם צריך להרים ובזענין אחר אין ק' סאה שפלה בהן מתירין ולא שייך התם ראשון ראשון בטל: **נתייאש** במנה ויא גדרה. דוקא נתייאש אבל אם לא נתייאש ועוסק כל שעה לגדור אש"כ שהוסף מאתים מותר כדמתן במס' כלאים (פ"ה מ"ו) הרוואה ירק צמוד כרמו ואמר כשאגיע שם אלקטנו מותר לכשאחזור שם אלקטנו והוסף מאתים אסור אלמא כשהוא מחזר אחר לקיטתו כל שעה אפילו הוסף מאתים מותר וטעמא י"ל משום דכתיב לא תורע כרמך משמע זריעה דניחא ליה: **חייב** באהריותו. אש"ג דהיוק שאין ניכר לא שמייה היוק נראה לר"י דהא חשיב היוק ניכר שהרי ניכר שהוא כלאים כשרואה הגפנים בשדה אבל מטמא טהרות חצירו אש"כ שרואין השרץ על הטהרות לא חשיב היוק ניכר דמי יודע אם הוכשרו אבל אין לומר הכא נמי הוי היוק שאין ניכר וקנסוהו כמו במטמא שלא יהא כל אחד הולך ומטמא טהרותיו של חצירו דהכא ליכא למיחש כיון שבעל כרם נמי מפסיד ועוד * אי קנס הוא צמוד דוקא היה לו להתחייב: **אם** השבחה יתר ע"ז דיציאה. מפרש בירושלמי מהו השבחה יתר על הוצאה צר נש דיהיב לחצריה חמש מנוי למר וחמש מנוי סממנין ועשרה מנוי אגרא ואמר ליה זיל צבעיה סומקיי ואלו וצבעיה אוכס א"ל אילו צבעמיה סומקא הוה שוה עשרים וחמש מנוי השתא דצבעמיה אוכס לית הוא שוי אלא עשרים מנוי את אצדת דידך ואנא לא אצדנא דידי עד כאן לשון הירושלמי בפירקא ואורי' דהכי (ט) פי' דרבי יהודה לפי הירושלמי אם השבח שהושבח האמר יותר על ט"ו [א] מניס והיתר על ט"ו מניס קרי שבח יתר על הוצאה והוצאה קרי עשרה מניס של שכר הצבע שמוציא הצבע וטורה ויהיה בשכרו י' מניס דהשתא אם השבח על ט"ו מניס קרי שבח יתר על הוצאה והיינו י' מניס ולא יתן לו יותר ואם הוצאה יתירה על השבח שלא הושבח על ט"ו מניס אלא ד' או ה' יתן לו השבח מה שהושבח על ט"ו ואין גו'תן לו כ' י' מניס שהתנה עמו דא"ל את אפסקת דידך ואנא לא אפסקנא דידי ויש ליתן טעם לדברי הירושלמי למה לא יהיה כאן הדין כמו (י) בטובע שלא ברשות דנעשה כאן כאלו כן התנה עמו א"י קנסא הוא משום דשינה ממה שזוה לו ומיהו אם השבח יתר על הוצאה דמתן גבי צבע כעור לא הוי פירוש כי יהיא בירושלמי כי אין יהיה השבח של צבע כעור יותר משבח של צבע גמור וגבי כסא כעור דגמרא אפשר ודאי שיהא טוב מן הגאה כגון שהגאה אין חוק כמו הכעור ע"י כך דמי הכעור יתירה על הגאה ואין לשון בירושלמי משמע כפי ר"י שהרי משמע שבה לפרש מהו אם השבח יתר על הוצאה ולדברי ר"י הוא מפרש הוצאה יתירה על השבח והר"י אלא מן המאמץ כדמוס':

הגוול עצים פרק תשיעי בבא קמא

גדור. שלא יוסיף המצוהה אחד ממאתים צדור המחילה פרוכה ומאסר: נתייאש ולא גדרה. ובתוך כך הוציא הזרע אחד מן המאתים שהיו זה צהיתר: [א] הרי זה קידש. ואין בטל אלא באחד ומאתים וכאן יש ק"ש מן ההיתר וחד באיסור: **בתנ"י** והקדיחו יורה. שרפתו יורה שהרמיחו יותר מדאי: נוסף לו דמי אמרו. והכא ליכא שבחה כלל דהא נשקף לגמרי וליכא למימר אם השבח יותר: **צבעו** לאור. כמו כעור. בגמ' [ק"ה] מפרש שצבעו צשירי צבע ומזיק בצוונה הוא לפיכך ידו על התחנותה דכרי הכל: **ואם** השבח שהשכיח האמר יתר על הוצאה של צבע: נוסף לו. לבעל את הוצאה ולא שכר שלם ומקבל אמרו. דמי אמרו לא אמר דניתיב דלקני איהו שבחה דלמר דהא צבע שהתנה עמו צבע וליכא שנויא דנקיטייה: **לצבע** לו אדום כו'. קני צשנינו לר"מ ולא יהיב ליה אלא דמי אמרו אבל לא דמי שצחו או זה יתן שכרו משלם ויקח

האמר: ר' יהודה אומר כו'. דקניס ליה להאי דשינה להיות ידו על התחנותה ולא נתהני משבחה ואגרא נמי כוליה לא ישקול אלא יציאה ואם יציאה יתירה על השבח יתן לו את השבח שהשכיח את האמר ואם ירבה לתת את שכרו כגון שהשבח יותר על השכר יתן שכרו: **גמ'** כפרא

המערה יין נסך מחצית לצור אפילו כל היום כולו קמא קמא בטל מפרש ר"מ בדפסיק פסוקי אבל אם מערה בלא הפסק אסור מידי דהוא אכלאים הנאסרין בתוספת מאתים לפי שגדל בלא הפסק והא דאמר בצמה אשה (שבת דף סה: וסס) שמואל עבד לצמיה מקוואות ציומי ינסן כו' שמא ירבו הנוטפים על הוחלים היינו שמא ירבה בלא הפסק וכן בפרק הנודר מן הירק (מדרס דף טו:) גבי צלל שעקרו בשזיעית ונטעו בשמינית ורבו גידוליו על עיקרו מותר ולא אמרינן קמא קמא בטיל לפי שגדל בלא הפסק ורבי יוחנן גופיה דקאמר בפרק בתרא דע"ז (דף עג. וסס) ראשון ראשון בטל אית ליה התם בנדריים גידוליה היתר מעלין את האיסור ור"י בן רבינו מאיר פירש בתוספתא בנדריים דבלל וכלאים וגבי נוטפין דווסתן בכך ליגדל מעט מעט לא בטיל קמא קמא כמו ציין נסך דהתם לא שייך למימר הכי אבל קשה דאמר צפ' הערל (בימות דף פג: וסס) נתן סאה ונטל סאה עד רובו וברובו מיהא מיפסקל ולא אמר קמא קמא בטיל וי"ל דהתם בני פירות איירי דהחמירו טפי וא"כ אי בני פירות איירי היכי מדמה לה לתרומה דרבינן דמי פירות דפסולין דאורייתא כדממעט בפרק כיסוי הדם (חולין דף פד. וסס) מדכתיב מיס יתירא והיאך יהיו כשרים במחנה על מחנה דאורייתא וי"ל דזוחק דאש"ג דמיפסלי מדאורייתא מחנה על מחנה כשרים להטביל בהם מחטין וזינוריות דאין לריכיין ארבעים סאה מדאורייתא אלא מדרבינן ומיהו אכתי קשה מהא דמסיק רב דמי בפרק שלישי בבבבות (דף עג. כג. וסס) גבי הלוקח יזיר מעם הארץ משיקו במים והוא טהור אי רובא מיא יניחו סלקא להו השקה ואי רובא זיר יניחו לא צעי השקה דמיים בטלים צביר ומסיק לא שנו אלא לטביל בו פיתו אבל לקדירה לא דמנא מין את מינו וייעור אלמא התם אש"ג שהיו כבר מצוטלות חחרות וייעור בתוך הקדירה וכל שכן דלא אמרינן קמא קמא בטיל וי"ל דהתם חומרא הוא שהחמירו גבי טומאה דאש"ג דפסיק פסוקי לא בטלה ואש"ג בדמכה בדרים אסור חמור מטומאה כדאמרינן בפרק כיסוי הדם (שם) וסס) אס אמרו ספק טומאה לטור יאמרו ספק אסור להחיר התם החמירו חכמים בטומאה יותר ואין ראייה משמעתא בתרייתא דנדה (דף עא: וסס) דמחלק גבי דם מצוסה בין פסק ללא פסק דשאני דם מצוסה דרבינן ויש להקל בו יותר ומהא דאמר צפ' כיסוי הדם (חולין דף פז. וסס) וצפרק התערובת (ובמס דף עז: וסס) גבי הא דמתן דם שנתערב במים אם יש (א) מראית דם בו כשר וקאמר בגמ' לא שנו אלא כשנפלו מיס לתוך דם אבל דם שנתערב במים ראשון ראשון בטל התם בלא שינויא שפיר' אחי שפיר דהתם גבי דם היינו טעמא דכיון שנדחה שוב אין נראה שכן הוא הדין בכל דבר הקרוב ואפילו למ"ד אין דיחוי צבעלי חיים בשחוטין יש דיחוי וכן מוכח בפרק כיסוי הדם (חולין דף פז: וסס) דטעמא משום דיחוי הוא דמסיק צמר הכי ולענין כיסוי אין בו דיחוי דאין דיחוי אלא מצות מכלל דלענין דם הוי טעמא משום דיחוי ואין להקשות מהא דאמר בפרק נוטל (שבת דף קמב.) סאה תרומה שפלה למאה של חולין ולא הספיק להעלותה עד שפלה אחרת לא תעלה ולא אמרינן ראשון ראשון בטל אש"ג דנפל ע"י הפסק דהתם צריך להרים ובזענין אחר אין ק' סאה שפלה בהן מתירין ולא שייך התם ראשון ראשון בטל: **נתייאש** במנה ויא גדרה. דוקא נתייאש אבל אם לא נתייאש ועוסק כל שעה לגדור אש"כ שהוסף מאתים מותר כדמתן במס' כלאים (פ"ה מ"ו) הרוואה ירק צמוד כרמו ואמר כשאגיע שם אלקטנו מותר לכשאחזור שם אלקטנו והוסף מאתים אסור אלמא כשהוא מחזר אחר לקיטתו כל שעה אפילו הוסף מאתים מותר וטעמא י"ל משום דכתיב לא תורע כרמך משמע זריעה דניחא ליה: **חייב** באהריותו. אש"ג דהיוק שאין ניכר לא שמייה היוק נראה לר"י דהא חשיב היוק ניכר שהרי ניכר שהוא כלאים כשרואה הגפנים בשדה אבל מטמא טהרות חצירו אש"כ שרואין השרץ על הטהרות לא חשיב היוק ניכר דמי יודע אם הוכשרו אבל אין לומר הכא נמי הוי היוק שאין ניכר וקנסוהו כמו במטמא שלא יהא כל אחד הולך ומטמא טהרותיו של חצירו דהכא ליכא למיחש כיון שבעל כרם נמי מפסיד ועוד * אי קנס הוא צמוד דוקא היה לו להתחייב: **אם** השבחה יתר ע"ז דיציאה. מפרש בירושלמי מהו השבח יתר על הוצאה צר נש דיהיב לחצריה חמש מנוי למר וחמש מנוי סממנין ועשרה מנוי אגרא ואמר ליה זיל צבעיה סומקיי ואלו וצבעיה אוכס א"ל אילו צבעמיה סומקא הוה שוה עשרים וחמש מנוי השתא דצבעמיה אוכס לית הוא שוי אלא עשרים מנוי את אצדת דידך ואנא לא אצדנא דידי עד כאן לשון הירושלמי בפירקא ואורי' דהכי (ט) פי' דרבי יהודה לפי הירושלמי אם השבח שהושבח האמר יותר על ט"ו [א] מניס והיתר על ט"ו מניס קרי שבח יתר על הוצאה והוצאה קרי עשרה מניס של שכר הצבע שמוציא הצבע וטורה ויהיה בשכרו י' מניס דהשתא אם השבח על ט"ו מניס קרי שבח יתר על הוצאה והיינו י' מניס ולא יתן לו יותר ואם הוצאה יתירה על השבח שלא הושבח על ט"ו מניס אלא ד' או ה' יתן לו השבח מה שהושבח על ט"ו ואין גו'תן לו כ' י' מניס שהתנה עמו דא"ל את אפסקת דידך ואנא לא אפסקנא דידי ויש ליתן טעם לדברי הירושלמי למה לא יהיה כאן הדין כמו (י) בטובע שלא ברשות דנעשה כאן כאלו כן התנה עמו א"י קנסא הוא משום דשינה ממה שזוה לו ומיהו אם השבח יתר על הוצאה דמתן גבי צבע כעור לא הוי פירוש כי יהיא בירושלמי כי אין יהיה השבח של צבע כעור יותר משבח של צבע גמור וגבי כסא כעור דגמרא אפשר ודאי שיהא טוב מן הגאה כגון שהגאה אין חוק כמו הכעור ע"י כך דמי הכעור יתירה על הגאה ואין לשון בירושלמי משמע כפי ר"י שהרי משמע שבה לפרש מהו אם השבח יתר על הוצאה ולדברי ר"י הוא מפרש הוצאה יתירה על השבח והר"י אלא מן המאמץ כדמוס':

הא

מסורת הש"ס

א) לעיל כח. ב) לעיל כה. ג) לקמן קכ. ד) כ"מ עמ: ק"ח: ע"ז ו: וי"ש ז. תמוס' ד"ה ר"מ. א) [ספ"ז דללאס, ו) ד"ה כ"ג, א) ד"ה שמא, ו) ד"ה אמר, ו) ד"ה ימיב, ח) ד"ה רואין, ט) כ' מהר"ש ח"ל בקצה הריי בל לפרש המיות אם השבח יתר על ההוצאה ומזיין תחלה אם השבח ומפי' והיתר על ט"ו מניס קרי שבח ואש"כ מזיין יתר על ההוצאה ומפי' והוצאה קרי ובה אי"ש לשון תמוס' ואי' לנמוק מיות יתר על הוצאה שממך מהר"ש. העתק ממילופי גרסאות, ח) כדמוס' פ. כ"מ ק"ה, ט) עיין בהגהות הראש.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אמר וכו' אם יש בו מוראית דם כשר:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה חייב וכו' אי קנס הוא בביורי דוקא. ק"ל הא בהנתייבא מוסיקין כרי"מ ורי"מ הא סבור דרבינן קנסו שוגג אטו מוד ואי"כ י"ל דכבד כתי"ק דר"ע דמתיק כללא לא הייב דאורייתא והיא דמסקר גמ' י"ל צמוד דהיי מוס' לא דקדמו קוליתם אהיא דלמסקר (למה) [אלף] כהא דלמתייאש משמע אף בשבת ואי' קשה כמ"ל והייב מרחמים כזה קושיה מוס' ד"ה מנחית כס ד"ל דמוח דבהנתייבא כרי"מ דמתיק גס שגוג:

רבינו הגנאל

כופרא דודי. ופירושו דריכס דריכס דרך צברע ארום מראהו עמוק ודרך ארום אינו עמוק כל כך, והוא כמו המטלניות שמקנחין בהן וירות של צבעין שהן כולם עשויין דריכס דריכס כענין שאמרו: אי נמי דצבע בהו קופא. פי' כגון דאתא קוף וצבע האי צמר הבני סממניס שאין צברע יפה ולא שבח לענין דמים. וי"א דצבע בהו קופא של צמרים שגול סממנין וקופתן של צמרים וצבע קופתו בסממניו וקא מהדר ליה קופתו צברועה דלא שבח לענין דמים. וי"א דצבע בהו הגולן קוף של נגול. דקוף הוה מעיקרא וקוף לבטוף ולא שבח לענין דמים. רבינא אמר הכא במאי עסקינן דלא גול כלום אלא כגון דקיימי סממנין דחד גברא וצמר דחד גברא ואתא קוף ונסב צמר דהאי וצבעוי בסממנין הדייא.